

O poklad strýce Juráša

Název práce

Vize

Jméno a příjmení:	Adam Fait
Třída:	9.A
Věk:	15
Téma:	Lze vše spočítat?
Adresa:	Hlavní 70, 756 54 Zubří
Škola:	Základní škola Zubří, okres Vsetín
Telefon:	571 658 920
Datum:	24. 11. 2013

Cesta plyne po rovné krajině a její konec, má-li vůbec nějaký, se nachází někde v nedohlednu za obzorem. Ta cesta vzbuzuje v člověku pocit, že člověk není nic jiného než nicotný a malý omyl přírody.

Šel po ní a nevěděl proč nebo kam, ale přesto po ní šel. Na sobě měl pouze volné plátěné kalhoty. V hlavě mu vířilo plno otázek, ale žádná odpověď. „Proč tady jsem a kdo vůbec jsem? Existuje na tomto nehostinném místě ještě někdo schopný klást si takové otázky?“

Takhle putoval nekonečně dlouho. Samota mu nevadila, neboť nikdy nepoznal společnost. Žízeň ani hlad nepocíťoval. Spánek nepotřeboval. Když už se mu zdálo, že ta cesta musela už dávno skončit, pokud není nekonečná, uviděl v dálce siluetu nějaké postavy. Přidal do kroku, ale čím více se přibližoval, tím více se ta záhadná silueta vzdalovala. Po dlouhé době se konečně zastavila a on se k ní začal přibližovat. Když k ní dorazil, zjistil, že to jsou pouze kusy oděvu na dlouhé tyči.

„Tak tohle je ten přelud, za kterým jsem se hnal v naději, že zjistím, proč zde jsem,“ zanaříkal si.

„Ano, to je on,“ odpověděl nějaký hlas. Muž, jenž stál za strašákem, popošel kupředu. Měl na sobě slaměný klobouk a otrhané šaty, které byly horší než ty na panákově. „A nemyslím si, že je ti tento přelud schopen odpovědět na tvou otázku,“ řekl.

„Proč se ten panák vzdaloval, když jsem sem mířil?“ zeptal se poutník.

„Na této rovné planině se velmi špatně odhadují vzdálenosti. Chvíli si myslíš, že je to na dosah ruky, ale ono je to stále vzdáleno několik dní cesty,“ odpověděl po kratším zadumání stařec.

„Dovol, abych ti řekl mé jméno. Jmenuji se 21,“ dodal.

„Co je to jméno?“ zeptal se poutník.

Stařec chvíli mlčel a hleděl jakoby do prázdna. Poté se na něj podíval a řekl: „Věci nebo lidé dostávají jména, aby se je dalo odlišit od ostatních.“

„Lidé,“ zopakoval poutník, „to jsme my, že ano?“

„My jsme to, co z lidské rasy zbylo,“ odpověděl stařec.

„Co se stalo?“ chtěl vědět poutník.

Stařec se na chvíli zamyslel a potom odpověděl: „Lidská chamtivost překročila všechny meze. Lidem nestačilo mít to, co k životu potřebují. Čím bohatší byli, tím více chtěli. Naopak chudí lidé strádali víc a víc. Začala válka bohatých, ve které jako obvykle umírali chudí a bohatí se smáli,“ odmlčel se.

„Byl použit nový druh zbraní, biologické. Ale místo toho, aby lidé vyhladili pouze sami sebe, vyhladili skoro veškerý život na zemi.“

„Ale proč?!“ přerušil ho poutník.

„To kdybych věděl,“ odvětil stařec.

Náhle si poutník vzpomněl na panáka v oděvu, na kterého v průběhu konverzace úplně zapomněl. „Proč je tady ten panák?“ otočil se, ale stařec tam již nebyl. Pouze panák plápolal ve větru.

Nechápal to, přesto pokračoval dál po cestě. Opět se zdálo, že jde nekonečně dlouho. Najednou se před ním objevila slaměná chýše. Celou ji obešel, ale vchod nenašel. Jakoby odnikud se objevil další muž. „Vidím, že si také lámeš hlavu nad mojí chýší,“ řekl

s úsměvem. Byl úhledně upravený a hlavu mu pokrýval turban. „Dle tvého výrazu usuzuji, že máš mnoho otázek, ale nedostává se ti odpovědi. Jmenuji se 6. Vím, co chceš vědět, proč bylo lidstvo odsouzeno k zatracení.“

Najednou si poutník uvědomil, že to je ta hlavní otázka, o které v hloubi duše věděl, ale neuvědomoval si její důležitost. „Proč tedy?“ dožadoval se odpovědi.

„Největší chyba byla, že kdysi dávno primáti slezli ze stromů. Od té doby, co se nám vyvinul mozek, jsme se začali povyšovat nad ostatní druhy, což vyvrcholilo v to, že si myslíme, že například prasata jsou druh určený ke konzumaci. Nebo že opice nemají city a dají se na nich bezpečně provádět různé pokusy, protože ony vlastně nic necítí. Na jejich obličejích se dá číst tak jasně jako na našich. Ale takzvaní „vědci“ to nechtějí vidět, protože kdyby se dokázalo, že zvířata mají city stejně jako my, museli by s nimi přestat zacházet nelidsky. Ale co potom dámy a jejich kosmetické přípravky? Bylo by prostě po kšeftu. A to je to jediné, o co lidem jde. Peníze. Lidé, kteří se podílejí na výrobě léků, se doopravdy nesnaží objevit lék na tu či onu nemoc. Snaží se co nejlaciněji vyrobit látky, které zamaskují příznaky oné nemoci, ale vyvolají řadu dalších problémů, které budou řešeny jinými léky, a tak to jde dál a dál,“ řekl muž.

Poutník stál a hledíc do prázdna, si uvědomoval hluboce zakořeněnou pravdu jeho slov. Když se vzpamatoval, muž tam již nebyl.

Pokračoval dál. Po dlouhé době narazil na scvrklého starce, který si něco mumlal sám pro sebe. „Mé jméno je 20,“ vyrazil ze sebe stařec, aniž by poutník stihl otevřít ústa. Při bližším pohledu poutník zjistil, že stařec navlečen do starého, vybledlého roucha je slepý. „Věříš v boha, nebohý poutníku? Pokud ano, jsi velký blázen. Pokud věříš, že existuje, mylíš se, tím si buď jist. Boha si vymysleli naši kamenní předci, aby si dokázali ve svých dutých hlavách vysvětlit přírodní zákony, och ano. A hloupí lidé věřili v boha nebo bohy dál. Hledali v nich útěchu. Ale co se nestalo, och ano. Lidé začali ve jménu boha nebo bohů válčit, och ano, a začali vraždit ve jménu svého smyšleného boha. Ano, mluvím o křesťanech, kteří začali vraždit nevinné lidi a násilím je obracet na toho „správného“ boha. Ano, tak tomu bylo. Ale řekni mi, kdo je ta odporná zvěř? Vedla snad zvířata někdy válku nebo snad vraždila ze závisti, nebo v něčem jménu? Jistěže ne! To lidé. Lidé jsou původem všeho zla, och ano, jistěže. A také si mylíš, poutníku, že pokud by bůh snad existoval a byl by spravedlivý, tak by nechal, aby se tohle všechno dělo v jeho jménu? Proč by to měl nějaký bůh chtít? Proč? Och ano, opět mnoho otázek a málo odpovědí, ale bez toho to bohužel nejde. Jaký zvrácený bůh by nechal některé lidi hladovět, zatímco jiní, kteří porušili jeho svaté přikázání nespočetněkrát, by byli ušetřeni a nechal by je dál bohatnout? Kdyby bůh opravdu vytvořil vše, co kolem sebe dnes vidíme, nesnažil by se to ochránit před nemocí, která pohltila tento svět? Och ano,“ odmlčel se. „Samozřejmě tou nemocí myslím lidstvo. Lidstvo, které se slepě žene do záhuby, které se nakonec, jak můžeš vidět, dočká. Bohužel lidstvo spolu se sebou odsoudí celou planetu k zániku. Och ano, je to hrozné. A za tím vším, jak určitě víš, stojí chamtivost. Neskutečně obrovská chamtivost. Lidé jsou schopni obětovat své zdraví a zdraví jiných, aby získali peníze. Ale k čemu jsou jim peníze? To si uvědomí až příliš pozdě. Když už jim není pomoci, tak se horečně snaží za všechny své peníze ‚dokoupit‘ zpět své zdraví, které je v nenávratnu! Och ano, tak to je. Svět se tváří jako spravedlivý, ale přitom není. Chacha! Pokud má člověk dost peněz, tak je téměř nedotknutelný zákonem. Jak smutné. Vše na tomto světě je špatné! A zase se dostáváme k bohu. Kdyby existoval, chtěl by svět takový, jaký je? Nebo by tomu udělal přítrž? Podle mě by to tak nenechal. Ale ty už musíš jít. Jdi a přemýšlej o mých slovech.“ Otočil se a odcupital do prázdna dříve, než se poutník stačil na něco zeptat. Ale on se nemusel na nic ptát. Plně si uvědomoval, co mu stařec řekl.

Vydal se znovu na cestu. Tentokrát nešel dlouho a narazil na ženu. Vedle ženy seděl pes.

„Vítej, poutníku, mé jméno je 15,“ představila se.

„Zatím jsem na této cestě narážel pouze na muže, nikoliv na ženy,“ řekl.

„Pohlaví není důležité. Je důležitý způsob, kterým člověk smýšlí,“ odvětila. „Někteří lidé jsou příliš slabí na to, aby viděli pravdu, která jim přímo bije do očí, a nezáleží na tom, jestli to jsou muži nebo ženy. Opravdu pouze málo lidí cítí ten odporný pach hniloby, který se skrývá za povrchovou krásou věcí. A jenom opravdu silní lidé, kteří vidí skrytou pravdu, s tím dokážou něco dělat a jít proti davu zhypnotizovaných ovcí. Společnost, ve které žijeme, je vedena skupinou lidí. A každý je jejich otrok, ačkoliv se všichni tváří, jako by byli svobodní. Jsme pouze loutky vedeny do záhuby. Kdo určil, že lidský život je důležitější než například psi? Kdo může soudit zvíře, které už nevydrží teror a roztrhne své řetězy a pomstí se lidem za roky strádání? Kdo na to má právo? Nikdo!!!“ poslední slovo přímo vykřikla. „Lidé se potom dožadují, aby nebohé zvíře trpělo znovu za věc, kterou nebylo schopno ovlivnit! Řekni mi teď v jakém odporném, zkaženém a zvráceném světě to žijeme? Dá se to vůbec považovat za život?“ byla tak rozrušená, že jí po tváři stékaly slzy. „Lidé jsou pro peníze schopní udělat naprosto cokoli. Chytí na moři žraloka a odřežou mu jeho ploutve na ‚výtečnou‘ žraločí polévku. Poté ho hodí zpět do moře, aby tam zemřel v bolestech. A toho žraloka není nikomu líto, protože žralok je přece jenom hnusné zvíře s odporně špičatými zuby. Je to bestie, která trhá lidi na kusy. Takhle to lidé vidí. Kvůli pár nešťastným náhodám je žralok pro lidi vraždící bestií. Ale to utrpení a strádání tam prostě nevidí nebo prostě nechťejí vidět. A co teprve želví polévka? Tuhle nechutnost si nemůžou ospravedlnit tím, že želva je vraždící bestie. Co lidi v tom případě vede k tomu, aby tohle podporovali? A co vede ty lidi, kteří loví želvy a žraloky? Peníze!!!“ opět zakřičela tak nahlas, až sebou pes vedle ní cukl. „Jééé malá prasátka jsou tak roztomilá! Proč si z nich neudělat slaninku? Tu má přece každý rád! Mňam! Necháme prasata hnít ve vlastních výkalech a potom na obal vyfotíme pár veselých prasátek pobíhajících po louce. Nikdo přece nemusí vidět pravdu, že ano? Pokud by se jim pravda nelíbila, tak ji nebudou znát! VŠE na tomto shnilém světě je podvrh!“ začala hladit psa po své levici, který spokojeně mručel...

„Probouzí se, rychle všichni sem, RYCHLE!!“ křičel nějaký hlas. Posadil se s ukrutnými bolestmi a vedle sebe na stolku spatřil kalendář s datem 21. 6. 2015...